DOMSTOLENS DOM
9. juli 1985 *

I sag 179/84

angående en anmodning, som Pretura di Cremona (Italien) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

Piercarlo Bozzetti, landmand, Derovere (Cremona),

mod

Invernizzi SpA, Melzo (Milano),

samt

Ministeriet for Statskassen,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen og gyldigheden af Rådets forordning nr. 1079/77 af 17. maj 1977 om en medansvarsafgift og om foranstaltninger til udvidelse af markederne for mælk og mejeriprodukter, samt Kommissionens forordning nr. 1822/77 af 5. august 1977 om gennemførelsesbestemmelser for opkrævning af den medansvarsafgift, der er indført i sektoren for mælk og mejeriprodukter,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco og O. Due, dommerne P. Pescatore, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

efter at der, i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, er afgivet indlæg af:

— sagsøgeren i hovedsagen Piercarlo Bozzetti, ved advokaterne Emilio Cappelli og Paolo De Caterini, Rom,

* Processprog: Italiensk.

— Den italienske Republiks regering, ved Arnaldo Squillante, afdelingschef i udenrigsministeriet, bistået af Avvocato dello Stato Ivo M. Braguglia,

— Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Antonio Sacchettini, Rådets juridiske tjeneste, bistået af fuldmægtig Arthur Brautigam, Rådets juridiske tjeneste,

— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Alberto Prozillo,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 23. maj 1985,

afsagt følgende

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved kendelse af den 1. juni 1984, indgået til Domstolen den 9. juli s.å., har Pretura di Cremona i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen og gyldigheden af Rådets forordning nr. 1079/77 af 17. maj 1977 om en medansvarsafgift og om foranstaltninger til udvidelse af markederne for mælk og mejeriprodukter (EFT L 131, s. 6), samt Kommissionens forordning nr. 1822/77 af 5. august 1977 om gennemførelsesbestemmelser for opkrævning af den medansvarsafgift, der er indført i sektoren for mælk og mejeriprodukter (EFT L 203, s. 1), med senere ændringer og tilføjelser.

De gældende regler

2 Ved forordning nr. 1079/77 har Rådet indført en »medansvarsafgift« med det formål at nedbringe de strukturbestemte overskud på Fællesskabets marked for mælk og mejeriprodukter. Ifølge den anden betragtning i præamblen til nævnte

forordning skal der ved afgiften skabes en mere direkte forbindelse mellem produktionen og mulighederne for afsætning af mejeriprodukter. Afgiften skal på ensartet måde pålægges de samlede mælkemængder, der leveres til mejerierne, og visse former for salg af mejeriprodukter fra landbrugsbedriften.

3 Ifølge artikel 2 i forordningen fastsættes afgiftens størrelse for hvert mejeriår efter fremgangsmåden i artikel 43, stk. 2, i traktaten, dvs. med kvalificeret flertal af Rådet på forslag af Kommissionen. Den fastsættes som en procentandel af »indikativprisen for mælk i det pågældende mejeriår«, idet der herved skal henses til markedssituationen, forventet udbud og efterspørgsel for så vidt angår mejeriprodukter, samt udviklingen i lagrene.

4 Afgiften blev fastsat til 1,5% af indikativprisen for mælk i mejeriåret 1977/1978; afgiftssatserne i de følgende mejeriår blev fastsat ved forordning. Af sagens akter fremgår, at afgiften dengang de begivenheder, der ligger til grund for nærværende tvist, udspillede sig, var fastsat til 2%, jfr. Rådets forordning nr. 1189/82 af 18. maj 1982 (EFT L 140, s. 8).

5 Ifølge artikel 3 i forordning nr. 1079/77, skal afgiften i tilfælde af levering til en virksomhed, som behandler eller forarbejder mælk, tilbageholdes af køberen i det beløb, der skal udbetales til producenten. Afgiften indbetales hver måned for den foregående måned af vedkommende køber til det kompetente organ, der i denne forbindelse er udpeget af hver medlemsstat. I artikel 5 hedder det, at medansvarsafgiften skal anses for »at være en del af de interventioner, der har til formål at regulere landbrugsmarkederne«.

6 Kommissionens forordning nr. 1822/77, der også er omhandlet i spørgsmålene fra Pretura di Cremona, indeholder gennemførelsesbestemmelser for opkrævning af medansvarsafgiften, men ikke bestemmelser, der specielt er relevante i forbindelse med de forelagte spørgsmål. Spørgsmål vedrørende denne forordning behandles derfor i forbindelse med gennemgangen af Rådets forordning nr. 1079/77, hvis gyldighed bestrides.

7 Det bemærkes, at den »indikativpris«, der er omhandlet i artikel 2 i forordning nr. 1079/77, er defineret i artikel 3 i Rådets forordning nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 I, s. 169),

hvorefter indikativprisen er »den mælkepris, der søges opnået af producenterne i mejeriåret for al solgt mælk i forbindelse med afsætningsmulighederne på Fællesskabets marked og på markederne uden for Fællesskabet«. Den fastsættes hvert år af Rådet »for mælk med 3,7% fedtindhold frit leveret til mejeri«.

Tvistens forhistorie

8 Af forelæggelseskendelsen fremgår, at sagsøgeren i hovedsagen, der er landmand i Derovere (Cremona), den 5. april 1984 ved Pretura di Cremona har anlagt sag mod selskabet Invernizzi SpA, Melzo (Milano), samt ministeriet for statskassen med påstand om tilbagebetaling af beløb, som var tilbageholdt af SpA Invernizzi på vegne af ministeriet for statskassen i medansvarsafgift af salgsprisen på mælk fremstillet af sagsøgeren og købt af S.p.A. Invernizzi i april og maj 1983.

9 Sagsøgeren har herved gjort gældende, at medansvarsafgiften beregnet på grundlag af »indikativprisen« giver anledning til forskelsbehandling af Fællesskabets producenter, idet afgiften beregnes ud fra prisen for mælk med et fedtindhold på 3,7%, selv om det er velkendt, at den mælk, der produceres i Italien, har et lavere fedtindhold. De italienske landmænd skal betale den samme afgift som Fællesskabets øvrige producenter, selv om de altså ikke i samme grad er ansvarlige for den overskudsproduktion, man ønsker at afskaffe. Sagsøgeren er derfor af den opfattelse, at medansvarsafgiften må antages at være retsstridig, således at der ikke har bestået nogen pligt til at betale den, og således at der ved domstolene kan rejses krav om tilbagebetaling af beløb, der er blevet opkrævet i medansvarsafgift.

10 Den forelæggende ret har givet udtryk for den opfattelse, at princippet om ansvar for mælkeproducenterne, for så vidt angår det stadigt mere alvorlige problem, som de voksende lagre af smør og skummetmælkspulver giver anledning til, i og for sig er temmelig uangribeligt, men at det alligevel ikke kan afvises, at der er et vist grundlag for i lighed med sagsøgeren at betvivle, at de løsninger, som fællesskabslovgiveren har valgt for i praksis at anvende medansvarsafgiften, er rimelige og hensigtsmæssige, idet meget forskellige mælketyper og således navnlig med et meget varierende fedtindhold afgiftsbelastes på samme måde, således at ansvaret for en eventuel smørproduktion ikke kan være det samme for de forskellige producenter.

11 Medansvarsafgiften er endvidere ikke en af Fællesskabets såkaldte »egne indtægter«, som er opregnet i Rådets afgørelse af 21. april 1970 angående udskiftning af medlemsstaternes finansielle bidrag med Fællesskabernes egne indtægter (EFT 1970 I, s. 201), og den forelæggende ret har derfor med henblik på en efterprøvelse af sin kompetence i sagen måttet rejse spørgsmålet om, hvorvidt medansvarsafgiften er en almindelig afgift eller en afgift af anden art.

12 Pretura di Cremona har med henblik på afgørelsen af disse problemer forelagt Domstolen følgende to spørgsmål:

1) Skal Rådets forordning nr. 1079/77 og Kommissionens forordning nr. 1822/77, ved hvilke der med senere ændringer og tilføjelser er blevet indført og givet regler om medansvarsafgiften for mælk, der ikke er en af de såkaldte »egne indtæger«, jfr. Rådets afgørelse af 21. april 1970, fortolkes således, at medansvarsafgiften efter sin art ikke kan antages at have karakter af en beskatning?

2) Må Rådets forordning nr. 1079/77 og Kommissionens forordning nr. 1822/77, jfr. herved navnlig artikel 2 i disse forordninger, ved hvilke der indføres en medansvarsafgift, der i samme omfang pålægges produkter, som er forskelligt sammensat, og som derfor ikke i samme omfang kan give anledning til overskudsproduktion af smør og skummetmælkspulver, anses for retsstridige, fordi de er udtryk dels for en overtrædelse af forbudet mod forskelsbehandling, jfr. traktatens artikel 40, stk. 3, dels for en magtfordrejning i kraft af åbenbar fornuftsstridighed, og skal de på baggrund heraf lades ude af betragtning i retsanvendelsen?

Spørgsmålet om, hvorvidt »medansvarsafgiften» er en almindelig afgift eller en afgift af anden art (det første spørgsmål)

13 Sagsøgeren i hovedsagen har anført, at den omtvistede afgift ikke kan anses for at være en almindelig afgift, der har karakter af beskatning. Han har herved navnlig henvist til, at den omhandlede afgift ikke er en af Fællesskabets egne indtægter, men at dens provenu direkte skal anvendes til dækning af udgifterne til forskellige foranstaltninger til fordel for sektoren for mælk og mejeriprodukter, jfr. artikel 4 i forordning nr. 1079/77, samt til, at det i artikel 5 i samme forordning er bestemt, at » ... medansvarsafgiften og de foranstaltninger, der er nævnt i artikel 4, [skal] anses for at være en del af de interventioner, der har til formål at regulere landbrugsmarkederne«. Selv om det ikke er Domstolens opgave at afgøre det af Pretura di Cremona rejste kompetencespørgsmål, kan Domstolen give oplysninger om fællesskabsretten, der kan være til hjælp for den forelæggende ret ved løsningen af kompetencespørgsmålet. Sagsøgeren har herved henvist til Domstolens dom af 19. december 1968 (Salgoil, 13/68, Sml. 1965-1968, s. 553).

14 Den italienske Republiks regering har gjort gældende, at spørgsmålet om, hvorvidt medansvarsafgiften er en almindelig afgift, ikke er et fællesskabsretligt fortolkningsspørgsmål, når det gælder afgørelsen om, hvilken national ret, der er kompetent. Det tilkommer den nationale ret at afgøre dette spørgsmål i henhold til den nationale retsordens regler, jfr. Domstolens førnævntedom af 19. december 1968 — domskonklusionens punkt 3 — hvori det om beskyttelsen af de borgerne ved traktaten tillagte rettigheder udtales, at »det tilkommer hver enkelt medlemsstats retsorden at udpege den kompetente domstol og i denne forbindelse at kvalificere de nævnte rettigheder efter kriterierne i intern ret«. Efter den italienske regerings opfattelse må den omstændighed, at medansvarsafgiften anses for en foranstaltning, der skal bidrage til en stabilisering af markederne, ligesom det forhold, at afgiften ikke er en af Fællesskabets egne indtægter, jfr. EØF-traktatens artikel 201, medføre, at Domstolen ikke tager stilling til kompetencespørgsmålet, der skal løses på grundlag af den nationale retsordens kriterier.

15 Rådet har erkendt, at det kompetencespørgsmål, den forelæggende ret har rejst, som anført af Domstolen i præmis 18 i dom af 27. marts 1980 (Salumi, 66, 127 og 128/79, Sml. s. 1237) må løses alene på grundlag af den nationale retsordens kriterier. Men Rådet har imidlertid fremhævet Domstolens udtalelse i dom af 21. februar 1979 (Stölting, 138/78, Sml. s. 713) om at »det kompleks af foranstaltninger, der fastsættes [i forordning nr. 1079/77], skal regulere og stabilisere markedet for mejeriprodukter og således supplere det bestående interventionssystem«. Domstolen har herved udelukket, at en afgift som den omhandlede har karakter af en almindelig afgift. En national ret vil derfor efter Rådets opfattelse vanskeligt kunne tillægge den samme afgift en anden karakter.

16 Kommissionen har anført, at det omhandlede spørgsmål drejer sig om et internretligt, ikke et fællesskabsretligt problem, idet der skal træffes en afgørelse om det nationale værneting. Efter Kommissionens opfattelse skal dette spørgsmål afgøres af den nationale ret på grundlag af den nationale retsordens bestemmelser.

17 Som fastslået af Domstolen i dom af 19. december 1968 (Salgoil), hvortil parterne har henvist, er medlemsstaterne forpligtet til i den nationale retsorden at fastlægge, hvilke domstole der er kompetente i tvister, der vedrører borgernes af fællesskabsretten følgende rettigheder, idet det herved er forudsat, at medlemsstaterne er forpligtet til konkret at sikre, at disse rettigheder effektivt beskyttes. På baggrund

heraf tilkommer det ikke Domstolen at medvirke ved afgørelsen af de kompetencespørgsmål, som den nærmere afgrænsning af visse på fællesskabsretten hvilende retspositioner nationalretligt kan give anledning til.

18 Som Rådet med rette har anført, er imidlertid spørgsmålet om medansvarsafgiftens natur på baggrund af fællesskabsrettens bestemmelser ikke derfor uden internretlig betydning. Det vil afgjort have betydning for den nationale ret at få kendskab til de fortolkningsdata vedrørende fællesskabsretten, der kan bidrage til en løsning af det kompetencespørgsmål, den er stillet overfor.

19 Det bemærkes, at man i artikel 5 i forordning nr. 1079/77 finder en udtrykkelig angivelse om, at medansvarsafgiften skal »anses for at være en del af de interventioner, der har til formål at regulere landbrugsmarkederne«. Der er altså tale om en afgift af først og fremmest økonomisk natur, der har den samme betydning som de øvrige interventioner, der er fastsat inden for rammerne af den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter. At medansvarsafgiften, hvis provenu umiddelbart skal anvendes til dækning af forskellige udgifter til foranstaltninger inden for rammerne af den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, ikke er en af Fællesskabets »egne indtægter« får ikke betydning for vurderingen af afgiftens beskaffenhed, for så vidt som den har til formål at medvirke til reguleringen af det omhandlede marked.

20 Den forelæggende rets første spørgsmål må derfor besvares med, at beskaffenheden af den medansvarsafgift, der er indført ved Rådets forordning nr. 1079/77 og gennemført i praksis ved Kommissionens forordning nr. 1822/77, efter fællesskabsretten må fastlægges i lyset af den økonomiske funktion, den har som en del af de interventioner, der har til formål at regulere markedet for mejeriprodukter. Det tilkommer den nationale ret at afgøre det kompetencespørgsmål, nærværende sag giver anledning til, på baggrund af denne konstatering.

Gyldigheden af den metode, hvorefter »medansvarsafgiften» fastsættes (det andet spørgsmål)

21 Sagsøgeren i hovedsagen har gjort gældende, at den beregningsmetode, der er fastlagt i Rådets forordning nr. 1079/77 og Kommissionens forordning nr. 1822/77, og hvorefter medansvarsafgiften beregnes på grundlag af indikativprisen for mælk

med et fedtindhold på 3,7%, indebærer en forskelsbehandling af en producent, hvis mælk som sagsøgerens aldrig har haft så højt et fedtindhold, til fordel for producenter fra andre områder i Fællesskabet, der producerer mælk med dette eller et højere fedtindhold. Det er imidlertid den af de sidstnævnte producerede mælk, der har givet anledning til overskydende produktion og navnlig til overskud af smør. Anvendelsen af indikativprisen for mælk med et fedtindhold på 3,7% som referencepris er altså udtryk for en mod traktatens artikel 40, stk. 3, stridende forskelsbehandling, og udgør desuden magtfordrejning i kraft af beregningsmetodens fornuftsstridighed.

22 Sagsøgeren i hovedsagen har endvidere gjort gældende, at fællesskabslovgiver burde have lagt vægt på de forskellige forhold i Fællesskabets forskellige områder og fastlagt afgiften på en sådan måde, at det var de producenter, der er ansvarlige for overskuddene, der kom til at betale den, og således at de producenter, hvis mælk har et lavere fedtindhold, helt eller delvist blev fritaget for afgiften. Sagsøgeren har fremhævet, at der ved fastlæggelsen af reglerne for opkrævning af den ved Rådets forordning nr. 857/84 af 31. marts 1984 (EFT L 90, s. 13) samt Kommissionens forordning nr. 1371/84 af 16. maj 1984 (EFT L 132, s. 11) indførte »tillægsafgift«, blev taget hensyn til forskellene i mælkens fedtindhold.

23 Sagsøgeren i hovedsagen støttes af Den italienske Republiks regering, der har gjort gældende, at anvendelsen af indikativprisen for mælk med et fedtindhold på 3,7% som referencepris ved afgiftens fastsættelse udgør forskelsbehandling til skade for de italienske producenter, idet det gennemsnitlige fedtindhold i den mælk, der produceres i Italien, kun er på 3,5%. Den italienske regering har ikke i princippet kritiseret indførelsen af medansvarsafgiften, men har givet udtryk for den opfattelse, at Rådet burde have anvendt differentierede foranstaltninger, der var tilpasset de uensartede forhold i Fællesskabet, for så vidt angår sammensætningen af og navnlig fedtindholdet i mælk, som er den væsentligste årsag til de af overskudsproduktionen flydende økonomiske byrder. Den italienske regering finder på denne baggrund, at medansvarsafgiftsordningen er en diskriminerende foranstaltning, der står i misforhold til de mål, der ønskes gennemført med den. Efter dens opfattelse udgør de forordninger, ved hvilke man senere har indført tillægsafgiften, et bevis på, at også medansvarsafgiften kunne være blevet fastsat under hensyntagen til sammensætningen af mælken, og at dette ikke ville have givet anledning til uoverstigelige praktiske eller administrative vanskeligheder.

24 Rådet har til støtte for gyldigheden af de anfægtede forordninger gjort gældende, at det på dette område besidder et meget vidt skøn med hensyn til valget af foranstaltninger til stabilisering af markedet for mælk og mejeriprodukter. Denne skønsfrihed — anføres det — har Domstolen anerkendt i den tidligere nævnte dom af 21. februar 1979 i Stölting-sagen, hvori det blev fastslået, at indførelsen af medansvarsafgiften var i overensstemmelse med traktaten. Rådet har anført, at den ved forordning nr. 1079/77 gennemførte foranstaltning var en af flere mulige foranstaltninger, som f.eks. en almindelig nedsættelse af priserne eller en kvoteordning for produktionen. Man kunne også have valgt andre regler for anvendelsen af medansvarsafgiften f.eks. således, at den kom til at afhænge af den pris, producenterne faktisk opnåede, eller af om mejerierne leverede mere eller mindre eller slet ingen mælk til intervention. Disse regler ville have berørt forskellige producentgrupper på forskellig måde, uden at man derfor ville kunne tale om vilkårlig forskelsbehandling.

25 Rådet har vedrørende de ved forordning nr. 1079/77 indførte foranstaltninger forklaret, at det var udsigterne for Fællesskabets samlede marked for mælk og mejeriprodukter, der blev lagt vægt på ved udformningen. Det var derfor helt normalt, at man som reference brugte indikativprisen, der er markedsordningens prissystems centrale størrelse, og som fastsættes for en mælketype, der siden den fælles markedsordning blev indført, er blevet anset som repræsenterende et fællesskabsgennemsnit.

26 Rådet har afvist, at det — som anført af sagsøgeren i hovedsagen og den italienske regering — først og fremmest er mælkens fedtindhold, der fører til dannelsen af de overskud, hvis afsætning belaster Fællesskabets budget så hårdt. Ifølge Rådet er det formålet med den omtvistede afgift gennem en ens-artet påvirkning af mælkeprisen at nedbringe den samlede produktion på hele det omtalte marked. Man kan derfor ifølge Rådet ikke blot lægge vægt på, i hvilket omfang mælk af forskellig kvalitet medfører smørproduktion, men må også være opmærksom på handelen med frisk mælk og produktionen af skummetmælkspulver, kondenseret mælk, ost og yoghurt, samt på det forhold, at alle disse mejeriprodukter afsættes ikke blot på Fællesskabets marked, men også på eksportmarkederne. På denne baggrund har en liniær aktion, der tog direkte sigte på produktionen af sødmælk, forekommet at være den foranstaltning, der var bedst egnet i en så forskelligartet markedssituation.

27 Rådet har med hensyn til sagsøgerens og den italienske regerings bemærkninger vedrørende den differentiering, der blev gennemført i forbindelse med indførelsen af »tillægsafgiften«, gjort gældende, at tillægsafgiften tjener et andet formål og skal virke på en anden måde end medansvarsafgiften, idet man dermed ønsker ikke blot at bringe væksten i mælkeproduktionen under kontrol, men også at påvirke produktionsstrukturernes udvikling og tilpasning i medlemsstaterne og i visse områder i Fællesskabet. Reglerne om denne afgift, der har en fordelende funktion og opkræves med satser, der i visse tilfælde udelukker en forøgelse af produktionen, kan ikke sammenlignes med medansvarsafgiften og kan ikke give grundlag for en argumentation, på grundlag af hvilken det kan afgøres, om forordning nr. 1079/77 er gyldig.

28 Kommissionen har tilsluttet sig Rådets opfattelse og har gjort gældende, at sagsøgeren i hovedsagen argumenterer ud fra den urigtige forudsætning, at den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter og navnlig dennes prisbestemmelser alene tager udgangspunkt i mælkens fedtindhold. Kommissionen har fremhævet, at der allerede i femte betragtning i præamblen til grundforordning nr. 804/68 findes en udtalelse om, at markedsordningen skal udformes på en sådan måde, at der garanteres en pris, der mest muligt nærmer sig den fælles indikativpris for mælk leveret frit til mejeri, og at det i dette øjemed i tilslutning til interventionerne for så vidt angår smør og frisk fløde er nødvendigt at foreskrive yderligere fællesskabsinterventionsforanstaltninger for at fremme udnyttelse af mælkeprotein og for at støtte priserne på de produkter, der har en særlig betydning for dannelsen af producentpriserne for mælk. Markedsordningen fastsætter således foruden den almindelige indikativpris en interventionspris for smør og for skummetmælkspulver og interventionspriser for ost af typen grana-padano og parmigiano reggiano. Ordningen omfatter desuden importafgifter og eksportrestitutioner, og disse sidste er særlig høje for eksport af de nævnte ostetyper. Kommissionen har endvidere fremhævet, at de priser, mejerierne i Italien faktisk betaler producenterne, ligger mindst 20% over indikativprisen, og at anvendelsen af medansvarsafgiften således stadig giver de italienske producenter en væsentlig fordel.

29 Kommissionen har tilsluttet sig Rådets sammenlignende analyse af medansvarsafgiften og tillægsafgiften og har herved fremhævet, at anvendelsen af mælkens fedtindhold som reference ved fastlæggelsen af grundlaget for tillægsafgiften skyldes ønsket om at undgå misligheder i form af koncentration af mælkens volumen ved berigelse af fedtindholdet, idet den tilbageblevne skummetmælk direkte anvendes som foder.

30 Med henblik på en afgørelse af tvisten vedrørende reglerne om medansvarsafgiftens fastsættelse bemærkes først, at Rådet som Domstolen tidligere i den allerede nævnte dom af 21. februar 1979, der vedrørte den samme afgift, har fastslået, besidder en skønsfrihed, som modsvarer det politiske ansvar, som ved traktatens artikler 40 og 43 er tillagt det. Rådet har med indførelsen af den omhandlede afgift og reglerne om dens anvendelse valgt den løsning blandt flere mulige, som det fandt mest hensigtsmæssigt for det tilsigtede mål, som består i en påvirkning i moderat nedadgående retning af den pris, der udbetales mælkeproducenterne, der herved i højere grad bliver opmærksom på den i præamblen til forordning nr. 1079/77 omtalte forbindelse mellem produktionen og mulighederne for afsætning af mejeriprodukter.

31 Dette skal i produktionsleddet modvirke en global uligevægt på markedet for mælk og mejeriprodukter, hvad enten der er tale om produkter, der er omfattet af en interventionsordning eller ej, idet der herved er henset til de udgifter, som afsætningen af disse produkter både på Fællesskabets marked og på eksportmarkederne giver anledning til. Der kan ikke gives sagsøgeren i hovedsagen og den italienske regering medhold i, at mælkens fedtindhold har afgørende betydning, idet den af Rådet vedtagne foranstaltning har til formål at genskabe ligevægten på markedet for mælk og mejeriprodukter under ét.

32 Forordning nr. 1079/77 har som det bl.a. fremgår af de to første betragtninger i præamblen til formål inden for rammerne af den fælles markedsordning at løse de problemer, som uligevægten mellem udbud og efterspørgsel på markedet for mælk og mejeriprodukter giver anledning til, ved midler, der indebærer, at samtlige Fællesskabets producenter uden hensyn til beskaffenheden af deres produkter og disses anvendelse — altså uden hensyn til om en bestemt type mælk skal forbruges direkte eller anvendes til fremstilling af smør, mælkepulver, ost eller andre mejeriprodukter — bebyrdes solidarisk og på ensartet måde. Det er herved også uden betydning, om de omhandlede produkter skal bringes i handelen i fællesmarkedet eller eksporteres.

33 På baggrund heraf er anvendelsen som reference ved medansvarsafgiftens beregning af den fælles markedsordnings centrale element, nemlig indikativprisen for en for hele Fællesskabet som normal anset mælketype, absolut i overensstemmelse med traktatens artikel 40, stk. 3, hvorefter en fælles prispolitik inden for rammerne af den fælles markedsordning »skal baseres på fælles kriterier og ensartede beregningsmetoder«.

34 Den omstændighed, at indførelsen af medansvarsafgiften inden for rammerne af den fælles markedsordning for visse producenter kan virke på en måde, der varierer med produktionens beskaffenhed og de lokale forhold, kan ikke anses for en forskelsbehandling, der er forbudt i medfør af artikel 40, stk. 3, i traktaten, såfremt fastlæggelsen af afgiften sker på grundlag af objektive kriterier, der er valgt med henblik på, at den fælles markedsordning fungerer tilfredsstillende for alle de produkter, den omfatter.

35 Af det anførte følger, at det ikke kan antages, at de ved Pretura di Cremona anfægtede forordninger er udtryk for en forskelsbehandling af producenterne, eller at ordningen ifølge disse forordninger på den ene eller den anden måde indeholder noget fornuftsstridigt, når fastsættelsen af medansvarsafgiften harmonerer med den fælles markedsordning, idet den er beregnet på grundlag af denne ordnings centrale værdienhed, nemlig indikativprisen.

36 Med hensyn til de argumenter, sagsøgeren i hovedsagen og den italienske regering har støttet på Rådets forordning nr. 857/84 om indførelse af en »tillægsafgift« samt på Kommissionens gennemførelsesforordning nr. 1371/84, er det tilstrækkeligt at bemærke, at disse forordninger, der er udstedt efter de forordninger, der er omtvistet ved den nationale ret, har et andet formål endbestemmelserne om medansvarafgiften. De seneste regler kan ikke anfægtes under henvisning til indholdet af disse ældre forordninger.

37 Det må derfor fastslås, at gennemgangen af det andet spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets forordning nr. 1079/77 af 17. maj 1977 eller Kommissionens forordning nr. 1822/77 af 5. august 1977.

Sagens omkostninger

38 De udgifter, der er afholdt af Den italienske Republiks regering og af Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Pretura di Cremona ved kendelse af 1. juni 1984, for ret:

1) **Beskaffenheden af den medansvarsafgift, der er indført ved Rådets forordning nr. 1079/77 af 17. maj 1977 om en medansvarsafgift og om foranstaltninger til udvidelse af markederne for mælk og mejeriprodukter og gennemførti praksis ved Kommissionens forordning nr. 1822/77 af 5. august 1977 om gennemførelsesbestemmelser for opkrævning af den medansvarafgift, der er indført i sektoren for mælk og mejeriprodukter, må efter fællesskabsretten fastlægges i lyset af den økonomiske funktion, afgiften har som en del af de interventioner, der har til formål at regulere markedet for mejeriprodukter. Det tilkommer den nationale ret at afgøre det kompetencespørgsmål, nærværende sag giver anledning til, på baggrund af denne konstatering.**

2) **Gennemgangen af det andet spørgsmål, Domstolen har fået forelagt, har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets forordning nr. 1079/77 af 17. maj 1977 eller Kommissionens forordning nr. 1822/77 af 5. august 1977.**

Mackenzie Stuart Bosco Due Pescatore

Koopmans Everling Bahlmann Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. juli 1985.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident